Frédéric Lenormand

Návrat detektiva

Případy Arsèna Lupina

garamond

Případy Arsena Lupina 1
Návrat detektiva

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.garamond.cz
www.albatrosmedia.cz

garamond

Frédéric Lenormand

Případy Arsena Lupina 1: Návrat detektiva – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Frédéric Lenormand

Návrat detektiva

Případy Arsèna Lupina

garamond

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Z francouzštiny přeložila Aneta Fáberová.

Le retour d'Arsène Lupin
© 2018, Éditions du Masque, un département des Éditions Jean-Claude Lattès, pour la première édition.
Translation © Aneta Fáberová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7407-697-8
ISBN e-knihy 978-80-7407-699-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7407-700-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7407-698-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Když už nás tedy tato tajemství přerůstají,
předstírejme, že jsme jejich organizátory.

Jean Cocteau

HLAVNÍ POSTAVY

Arsène Lupin aneb Jim Barnett aneb kníže Rénine
Mata Hari, orientální tanečnice
Théodore Béchoux, inspektor pařížské bezpečnosti
Edna Bovaroffová, vdova po zámožném průmyslníkovi
Valery Bovaroff, její syn
Augustin Cloribus, bratranec Bovaroffových
Clarisse Sainte-Jeanne, sekretářka Bovaroffových
Pablo Picasso, neznámý malíř
Visantino Visantini, obchodník s uměním
Mona-Lisa Visantiniová, jeho neteř
René Chouane, majitel kabaretu na Pigalle
Eymard Jacquigny, tanečník
Timothée Vafidis, zubní technik
Hyacinthe, řidič Arsèna Lupina
Amédée Kloucke, lékař-psycholog

1

Arsène Lupin prohrává partii

Té mimořádné zprávy byly ráno 15. února 1908 plné titulní strany všech novin: „Arsène Lupin zatčen!“, „Arsène Lupin za mřížemi!“, „Vrchní inspektor Ganimard ukončil kariéru Arsèna Lupina“.

Ani koupel v sektu Clairette de Die by Ganimardovi nezpůsbila větší opojení. Dosáhl na nesmrtelnou slávu Vidocqů, La Reynierů a všech svých velkých předchůdců, kteří stejně jako on vystoupali do nebes ještě za svého života. Úmorné vyslýchání veřejného nepřítele číslo jedna na Ganimardově radosti sotva zanechávalo škrábanec.

„Tak co, Lupine?“ obrátil se na obžalovaného, jenž seděl na stoličce na druhé straně stolu. „Ukousli jsme si příliš velké sousto? Vrhli jsme se na šperky, které se nedají ukrást?“

„Ne tak docela, vždyť já je ukradl.“

Zatčený muž upíral pohled do policistových zkoumavých očí s pohrdavou drzostí, pro niž ho muži zákona tak nenáviděli.

„Vzhledem k tomu, že zloděje máme," opáčil Ganimard, „nepochybuji, že výměnou za drobné snížení trestu se šperky brzy objeví."

Doživotní trest na galejích v Cayenne měl být Lupinovi snížen o jeden rok.

K zatčení došlo přímo na výstavě v sále hotelu Le Meurice, kde namačkaní Pařížané obdivovali poklady maháródži z Kolhápuru.

Jak právě Ganimard vylíčil novinářům, kteří se před ním shromáždili v hotelové hale, sotva Lupin v tisku oznámil svůj záměr, přijala policie rázná a zároveň důmyslná opatření. Ostraha byla zdvojnásobena. Dovnitř pouštěli hlídači návštěvníky bez omezení, východ ale mohl být při sebemenším poplachu zatarasen. Precizní operace přinesla ovoce. Lupin v přestrojení byl přistižen ihned poté, co rozbil vitrínu a vyjmul z ní ty nejkrásnější kousky. Šperky se dosud vypátrat nepodařilo, avšak pachatel neměl nejmenší šanci uniknout.

Ztráta drahocenností nakonec představovala v Ganimardových očích jen malou daň za dopadení zlotřilce, jenž naháněl hrůzu všem vlastníkům vzácných předmětů. Klenotníci si mohli konečně oddechnout. Dokonce ani pojišťovna, jež byla povinna uhradit maháródžovi škodu, příliš neprotestovala – odškodné, které nebude muset v příštích letech vyplatit, protože největší francouzský lupič je pod zámkem, jí to vynahradí.

Zloděj usazený na stoličce hanby zatím nevypadal jako zkroušený delikvent, jenž se ocitl ve spárech spravedlnosti.

„Nezastavil jste mě, ne, Ganimarde, umožnil jste mi tu loupež spáchat."

„Nevyskakuj si, Lupine. Nechal ses prostě chytit, to je celé! Odkdy poražení přepisují historii?“

„Od té doby, co vítězům nedochází, že prohráli.“

Ganimard však neposlouchal. Tohle vítězství bylo pro francouzskou policii, již tento nestoudník už deset let vodil za nos, vytouženou odplatou. Posvětilo přirozenou převahu sil zákona a pořádku nad silami pošklebujícího se chaosu. Obžalovaný upadl do zvláštního palčivého deliria. Společnost má pro takové poblouznĕnce vyhrazená místa a v tomto případě to měla být bažina uprostřed tropických lesů někde v Amazonii.

Aby bylo vítězství završeno, zbývalo už jen získat zpět kořist. Pouze Jeho Výsost Šahu, kolhápurský princ, všeobecné nadšení nesdílel. Šahu postrádal klenoty, jež byly tradičním symbolem jeho moci. Přizval si na pomoc britské diplomaty, kteří se snažili do indického ohně nepřilévat olej. Jejich zájmy se navíc shodovaly se zájmy francouzské policie, která dychtila po vysvětlení, jak se podvodníkovi podařilo lup ukořistit. Když se měl Lupin vyjádřit, uvolil se, že zopakuje svůj kousek za přítomnosti soudních úředníků. Pod příslibem, že nebude poslán do trestanecké kolonie, souhlasil dokonce i s vrácením uloupených předmětů. Odpověděli mu „ano“, mysleli „ne“ a řízení mohlo pokračovat. Pouhé dva týdny po zadržení pachatele uspořádal soud rekonstrukci případu, jež měla celou kauzu uzavřít.

Ráno onoho dne odvezli Lupina v policejním voze zpět do ulice Rivoli, kde na něj čekalo vážené obecenstvo složené ze soudců, prefektů, vysoce postavených úředníků a také zuřivého, prskajícího maháródži. Drahé kameny

zdobící šperky nestály jeho věrné poddané krev, pot a slzy proto, aby setrvávaly v nehodných rukou.

„Přesně to jsem si taky říkal," přitakal Lupin.

Na fasádě Louvru naproti přes ulici visel plakát k ruské výstavě; na vrchního inspektora se usmívaly matrjošky různých velikostí.

Ganimard se v hotelu Le Meurice choval, jako by mu patřil. Kolhápurské bohatství bylo vystaveno v sále Pompadour, krásné místnosti s bílými a zlatými štuky, z níž nevedl žádný přímý východ ven. Tento fakt se až do osudného dne jevil jako skvělá pojistka proti krádežím. Od oné chvíle byla místnost uzamčená. Ve vstupní hale byla vystavena velká ručně kolorovaná fotografie zachycující maháradžu ověnčeného jeho nejvzácnějšími ozdobami: v uších dvě perly tak ohromné, až se zdálo, že mu každou chvíli roztrhnou ušní lalůčky; na turbanu diadém zdobený třiceti diamanty a třemi obrovskými rubíny; na sponě s chocholem veliký safír známý jako „Oko Velkého Mogula"; na krku slavný Youkounkoun, největší růžový diamant na světě.

Uprostřed místnosti v rozbité vitríně obehnané páskou s nápisem „Soudní policie" stála figurína podobná fotografii – zbavená šperků. Další maháradžové se zakroucenými kníry na zloděje opovržlivě shlíželi z pozlacených rámů na stěně.

Ganimard vyjmenoval chybějící kousky: diadém, náušnice, spona s chocholem a náhrdelník s přívěskem.

„Tomu se říká *náprsenka*," opravil ho kurátor vyslaný z muzea Guimet.

Vrchní inspektor požadoval, aby bylo vše uspořádáno tak jako v době spáchání trestného činu.

„Bylo to takhle?“

„Ten sametový podstavec stál na zemi,“ upřesnil kurátor výstavy.

Vytáhli ho zpod figuríny a postavili na koberec. Ganimard se obrátil k obžalovanému a požádal ho, aby zopakoval svůj postup. Vtom spatřil, jak se tvář jeho dávného nepřítele zkřivila. Lupin se křečovitě napřímil, zkroutil se a pak se zlomil v pase a chytl za břicho. Jeden z dozorčích se k němu sklonil a Lupin mu pošeptal pár slov.

„Co se děje?“ zeptal se Ganimard podrážděně.

„Obžalovaný by okamžitě rád na toaletu,“ pravil hlídač značně rozpačitě.

Ganimard se zadíval na svého poníženého protivníka, pokořeného a vydaného mu na milost, a pocítil vítězoslavný soucit.

„Tady máme obraz úpadku, ten člověk je zničený, to bývá často výsledek mé práce.“

Ředitel hotelu Le Meurice inspektora informoval, že toalety na konci kuloáru nemají žádná okna. Ochořelého tam vpustili, dva policisté se postavili před dveře, zatímco v chodbě postávalo několik rozmlouvajících pohlavárů vězeňské správy.

Ganimard využil nečekané pauzy v sále k obdivování těch drahocenných krás, které měly brzy vynést vzhůru jeho kariéru. Obcházel místnost spolu s prefektem Seiny, předsedou ministerského kabinetu a nevrlým maháródžou Šahuem. Jeho nadřízení byli v sedmém nebi – ve vzduchu bylo cítit povýšení a medaile. Z indických snů vytrhl budoucího vyznamenaného jakýsi podřízený v uniformě, jenž kvapně procházel kolem a vrazil do něj.

„Hej!“ zahalekal vrchní inspektor a sledoval vzdalujícího se muže s licousy a kšiltem staženým do čela.

Dotyčný už odcházel dvoukřídlými dveřmi, jako by měl na práci důležitější věci než se omlouvat.

„Jaký má tenhle hulvát služební číslo? Já ho naučím slušnému chování!“

Na chodbě propukl ruch a vřava. Jiný z podřízených přišel upozornit pány, že Lupina našli v bezvědomí u umyvadel.

Omdlelí zločinci na toaletách v Le Meurice! Ředitel hotelu byl rád, že dovnitř nepustili novináře. Dva hlídači pomohli stále spoutanému vězni zpět do sálu Pompadour. Na zátylku měl pořádnou bouli. Sotva ho přivedli k vědomí, spustil povyk, střídavě křičel a sténal.

„Co to do toho blázna vjelo?“ ptal se Ganimard. „Přiveďte mi ho sem!“

„Pusťte mě! To nejsem já! Lupin mě přepadl! Nalepil mi něco na obličej!“

Obžalovaný skutečně vypadal jinak než před chvílí. Podobal se Lupinovi, ale spíše zdálky než zblízka. Měl širší hlavu a silnější bradu. Především se však proměnil jeho výraz z drzého na zmatený a jeho černé oči zmodraly.

Ganimard nevěřícně napřáhl ruku a zatahal vězně za knír… který mu zůstal v ruce. Při bližším pohledu byla na jeho tvářích vidět silná vrstva make-upu. Když se vše podařilo trochou vody smýt, stál před příslušníky policie podsaditý chlapík s jihozápadním přízvukem, který neměl s lupičem gentlemanem nic společného.

„Panebože! To je Robert! Robert z vězeňské služby!“ vykřikl muž v uniformě.

Robert, otřesený po úderu do hlavy, se zapotácel.

„Doprovoďte ho na ošetřovnu," pronesl Ganimard bezbarvým hlasem.

Robert se odkulhal ze sálu Pompadour podpírán svým kolegou.

Vrchní inspektor se snažil vyhnout pohledům ohromených nadřízených a začal ze sebe sypat řadu nezbytných rozkazů. Nechal uzavřít všechny východy a pod záminkou vyšetřování se pustil do trýznění všech přítomných s nižší hodností, než byla ta jeho. Sled událostí byl brzy objasněn. Bylo zjevné, že policista v uniformě, jenž při svém odchodu vrazil do Ganimarda, nebyl nikdo jiný než sám Lupin! Díky jakési neprozřetelnosti, která měla být ještě objasněna, se vězni na záchodech podařilo nebohého Roberta omráčit, vzít si jeho uniformu a utéct z místa činu v takovém chvatu, že se přitom srazil se svým úhlavním nepřítelem.

„A mně takhle unikl!" bědoval Ganimard.

„Vám uniklo hodně věcí," procedil skrz zuby předseda kabinetu.

Vůně medaile se proměnila v zápach spáleniny.

„To ale nevysvětluje, proč si Lupin dal tu práci s nalíčením Roberta," pravil prefekt.

„Aby nás zmátl," vysvětlil Ganimard. „Potřeboval získat čas. Stihl uprchnout, zatímco jsme si mysleli, že ho pořád máme."

„Je zvláštní, že se mu podařilo projít chodbou, aniž by ho kdokoliv z nás viděl vycházet z toalet," poznamenal jeden ze soudců.

Útěk z místnosti bez oken zůstával záhadou, stejně tak jako zmizení šperků ze sálu, který rovněž žádnou

skulinu neskýtal. Zázrak se opakoval, aniž by to kdokoliv chápal.

„Žádné zázraky neexistují!“ rozkřikl se Ganimard. „Zázraky dělá jen policie! Lupiči páchají pouze zločiny!“

Vzhledem k tomu, že rekonstrukce případu byla zmařena, požádal kurátor o povolení vrátit vše na své místo. Sametem potažená figurína vypadala přihlouple, a tak ji chtěl vrátit na její podklad.

„Kdo uklidil ten podstavec?“ zeptal se jednoho, druhého, pak třetího policisty, z nichž ani jeden neměl ponětí.

Postupoval po hierarchickém žebříčku až k vrchnímu inspektorovi, který byl zaneprázdněn týráním poslíčka, jenž měl všechny rysy příhodného komplice.

„Co se mám co starat o váš podstavec!“ vykřikl Ganimard pod falešným rokokovým obložením z doby Ludvíka XV., čímž si vysloužil káravý pohled prefekta i náčelníka štábu.

Přednímu francouzskému policistovi se náhle rozsvítilo.

„Podstavec! Najděte mi ten podstavec!“ zahromoval tónem Heroda nařizujícího vraždění neviňátek.

Podstavec, Lupin i Robert byli ti tam. Ganimard začínal věřit, že šperky až do dnešní seance neopustily sál. Zloděj je strčil do skříňky v podobě podstavce a očekával chvíli, kdy se pro ně bude moct vrátit. A vyšetřovatel trval na tom, že mu k tomu dá příležitost!

Zatímco vrchní inspektor takto uvažoval, tři muži – dva v uniformě a jeden ve vězeňském mundúru – se pokojně vzdalovali za volantem motorového policejního vozidla.

„Matrjošky…“ pronesl Ganimard tiše, když si uvědomil rozsah svého omylu. „Pod jednou vrstvou líčidel se skrývala jiná…“

„Chcete říct, že strážník Robert byl Arsène Lupin přestrojený vespod za Roberta a svrchu za Lupina?“ zeptal se prefekt Seiny.

Dne 20. února 1908 informoval tisk své čtenáře někde mezi stranami osm a dvanáct středně velkým písmem: „Vrchní inspektor Ganimard odchází do důchodu.“

2

Analýza zločince

Byl jeden z těch krásných březnových dnů, kdy blankytně modrá obloha ochlazuje vzduch natolik, že člověk raději zůstává v teple. Může se tak věnovat domácím činnostem, jako je kupříkladu ležení na gauči doprovázené vykládáním traumat z dětství muži, který sedí vedle něho a dělá si poznámky.

Doktor Kloucke vyčkával a zatím si v zadní místnosti detektivní kanceláře Barnett a spol., skromného krámku nacházejícího se v ulici Laborde v osmém pařížském obvodu, nedaleko kostela svatého Augustina, klidně nacpával dýmku. Čekal, až pacient sejde z malého bytu nad ním.

Místnost byla potažená zeleným čalounem, na němž visely vydařené portréty z období od renesance až po devatenácté století. Doktor měl umění rád, sám si svou ordinaci vyzdobil tvářemi Charcota, Pinela a dalších svých velkých předchůdců, kteří se zabývali léčbou poblouzněných mozků. Přistoupil blíže, aby si některé obrazy prohlédl přes lorňon. Na malých měděných destičkách byla

vyrytá jména modelů, z nichž každý zanechal v dějinách svou stopu: Jean Bar, Cartouche, Mandrin, Lacenaire a tak podobně. Pod prázdným plátnem v pozlaceném rámu stál nápis „Arsène Lupin". Amédée Kloucke si uvědomil, že jeho mise bude dovršena, až se jeho pacientovi podaří na tuto prázdnou plochu přenést své skutečné rysy.

Z myšlenek ho náhle vytrhl hlas.

„Tady mě máte," prohlásil Lupin natažený na pohovce.

Nejprve ho doktor Kloucke přijal u sebe doma, ale nadále docházel raději k němu. Lupin nebyl snadný pacient a jeho složitý vztah k penězům a poctivosti vedly k tomu, že svému lékaři platil poskytováním různých nečekaných služeb. Mezi doktorovu klientelu patřil i řezník, který mu nosil klobásy a slaninu na kila, ostatní ale většinou používali bankovky dobrého francouzského státu, jejichž hodnotu zaručovala zlatá rezerva Národní banky.

„Na ty zásoby zlata nespoléhejte," řekl Lupin. „Ingoty přicházejí a odcházejí. Příští sezení vám můžu zaplatit jedním takovým, jestli chcete."

Doktor příliš nadšený nebyl. Přemýšlel, zda by nebylo lepší chtít klobásy po všech klientech.

Podařilo se mu pojmenovat neduh, jenž Lupina přiměl vyhledat pomoc – ten muž byl vězněm cyklotymní lupičské neurózy. Jediné, co ho naplňovalo, bylo loupení, po zbylý čas chřadl. Doktor mu už několik týdnů navrhoval, aby si dal od svých zlodějin pauzu, ale pouhá zmínka o takové přestávce pacienta uvrhala do úzkostné tísně.

„Proč jste si otevřel detektivní kancelář?" zeptal se Kloucke.

„Dává mi to příležitost chodit slídit po cizích domech."

Doktor zatřásl dýmkou, jako by v ní zmerčil nějaký hmyz, který by chtěl vyčoudit.

„To je jeden z bodů, jež musíme na našich sezeních probrat."

Nejtíživější bylo, že akutní lupičina nepředstavovala jen patologickou aktivitu, ale i způsob přežití. Lupin si na vizi světa lupiče versus oloupených dlouho zakládal a přinášela mu tak intenzivní uspokojení, že se jeho vyléčení stávalo výkonem hodným Nobelovy ceny za medicínu.

„A mimochodem, vrátíte mi tu antickou mramorovou sošku, která zmizela z mé ordinace při vaší poslední návštěvě."

„Dovolím si vám dokonce vrátit originál, doktore," odvětil Lupin.

„Výborně. Tím si předplatíte terapii na příští týden. Ale tu moji mi přineste taky, vytvořil jsem si k ní pouto."

„Nikdy nepochopím, jak někdo může přilnout k bezcenným padělkům."

„Právě jste dokonale shrnul svou neurózu, příteli."

Od svého posledního dobrodružství Lupin přemítal, zda nestojí na prahu deprese. Jeho záměrné zatčení v Le Meurice bylo sebevražedné a doktor byl téhož názoru – všechny jeho aktivity to dosvědčovaly. Mohl by být ze své závislosti na zločinu vyléčen? Jaký má koneckonců smysl utíkat před galejemi, když člověk zůstává vězněm svých vlastních pudů? To byly důvody, proč souhlasil, že doktorovi povypráví o svém smutném dětství: o chybějícím otci, o matce týrané příbuznými, kteří ji využívali, a o ponížení, jehož se jí dostalo kvůli nemanželskému dítěti… To dítě byl on, malý Arzének nesoucí zodpovědnost za neštěstí

maminky, kterou zbožňoval. Člověk se zotaví z různých ran, nikdy však z toho, že byl příčinou máminých slz.

„Nemáte pocit, že vaše chování pramení z toho, co se tehdy stalo?“ ptal se Kloucke.

„Jako že bych chtěl pomstít svou matku?“

„Hledejte jinde.“

„Že bych jednal z nenávisti k bohatým?“

„Pátrejte hlouběji. Co je důvodem toho, že kolem sebe nikdy nemáte nikoho blízkého?“

Lupin namítavě vyjmenoval řadu žen, které v životě miloval:

„Clarisse d’Etigues! Angélique de Sarzeau-Vendôme! Raymonde de Saint-Véran! Florence Levasseur-Perenna!“

„Panečku,“ vydechl doktor.

Z „nikoho“ se dostali na „příliš mnoho“. Zaznamenal si jména do svého zápisníku, aby si o oněch dámách zjistil víc. Zajímat se o pacientovo okolí nebylo od věci a v případě léčby tak kuriozního člověka nebylo zbytečné nic. Tenhle Lupin žil na hraně, vždy připraven riskovat vše, bez ohledu na to, jak velké bohatství už nashromáždil.

„Takže by mým cílem bylo pokračovat v nedokonané pomstě…“ pravil Lupin.

„Ano, ale proti komu? No tak, zamyslete se. Proti tomu, kdo zničil vaši matku.“

„Proti rodině Dreux-Soubise!“

„Ne, můj příteli. Proti malému Arsènovi.“

Lupin mlčky zíral do stropu s rukama zkříženýma na hrudi jako nebožtík.

„Pokud chcete udělat pokrok,“ pokračoval Kloucke, „budete muset přistoupit na malou abstinenční kúru.

Podle mého názoru jde o otázku života a smrti. Vaše léčba bude spočívat v tom, že na několik týdnů přestanete okrádat lidi. Potom si vaše lupičské choutky zhodnotíme."

To se Lupinovi strašlivě těžko představovalo.

„Co kdybych okrádal jenom bohaté?"

„Ne."

„Jenom právnické osoby!"

„Ani to ne."

„Tak alespoň banky?"

„Banky rozhodně ne."

„A stát? To nikomu neublíží! Všude je tolik muzeí!"

„Kdybych vám na to kývl, všechna mistrovská díla z Louvru by se brzy ocitla ve vašich sklepeních."

Lupin byl v pokušení odpovědět, že už tam jsou.

„V branži se mi budou vysmívat."

„Chcete, abych vám vystavil lékařské potvrzení? Dal jsem ho i jednomu ministrovi současné vlády. Předseda Rady ho přijal. Myslím, že vaši kumpáni nebudou o nic náročnější než pan Fallières."

„Nepochybně jde o ministra průmyslu," soudil Lupin. „Na jeho místě by mi k depresi stačilo přečíst si o postupu Němců v Porúří."

Zvonek zavěšený na dveřích Barnettovy agentury zacinkal. Lupin se zvedl z pohovky.

„Klienti jsou trochu jako německá armáda – přihrnou se, když je nečekáme."

Otevřel skříň s důmyslnou sestavou zrcadel, která mu umožňovala pozorovat nově příchozího. Doktora překvapilo, že v kanceláři není žádný personál.

„To nemáte žádné nohsledy?"

„Podstupuji kúru bez vloupání, bez kompliců a bez policie.“

Nikoliv však bez lumpáren, pomyslel si Amédée Kloucke.

Lupin si v zrcadle prohlížel tvář inspektora Béchouxe.

„Toto sezení budeme muset zkrátit, doktore. Vydržte pět minut, než zjistím, co mi chce. Musím se věnovat svým klientům, pokud chci vydělat dost na to, abych vám mohl zaplatit.“

„A bez toho, abyste někoho podvedl – to mou léčbu zefektivní.“

O chvilku později vstoupil do obchodu detektiv Barnett v ošuntělém redingotu, se špatně uvázanou kravatou a huňatým knírkem, aby přivítal Théodora Béchouxe, policejního inspektora přiděleného k pařížské bezpečnosti. V místnosti stál stůl a tři stará křesla mezi čtyřmi prázdnými stěnami bez polic a spisů. Na stole však trůnil supermoderní telefon s kličkou a mluvítkem z pozlacené mosazi. V popelníku leželo několik nedopalků cigaret „luxusní kvality“, jejichž vůně připomínala piniové borovice rostoucí na Azurovém pobřeží.

Théodore Béchoux ukázal palcem na nápis „Barnett a spol.“ na výloze.

„Kdopak je ten *spol.*? Vidím tu jen vás.“

„Můj milý Béchouxi, s mými spolupracovníky se to má jako s policejními omyly – to, že o nich nikdo neví, neznamená, že neexistují.“

Návštěvník se svezl do jednoho ze starých křesel, zatímco Barnett plnil dvě křišťálové skleničky s vyrytým erbem rodu Noaillesů kontrastujícím se zbytkem dekoru.

„Nemám povoleno pít ve službě alkohol," pravil Béchoux.

„To není alkohol, to je koňak Napoleon."

„Ach tak. To je potom v pořádku. O Napoleonovi se v předpisech nic nepíše."

Béchoux měl na sobě světlý oblek s jemnými tmavými proužky. Sako, kalhoty i vesta byly ze stejné látky. Dobří lidé přemýšleli, jestli ji pořídil za velkoobchodní cenu, jiní si říkali, že stejný vzor musí zdobit i jeho spodní prádlo. Na bedrech mu ležel případ podobný aféře s dopisem anglického krále – záležitosti, ve které se Barnett blýskl před několika týdny.

„Nejsou na tebe tvoji nadřízení moc naštvaní, že si sem chodíš pro rady?"

„Kdepak, od Lupinova úniku to tam upadá. Nikdo si už ničeho nevšímá. Všichni se zabývají jen tím, jak se vyhnout posměchu, jak na sebe neupozorňovat, a hlavně, hlavně jak tu záležitost za žádných okolností nepřipomínat."

Ve snaze vyhnout se dalším omylům spojeným s onou osobou se oddělení detektivních znalců horlivě zabývalo otisky prstů – jak je snímat, uchovávat a porovnávat. Byl to systém budoucnosti a úřady pevně věřily, že nahradí inteligenci vyšetřovatelů.

Béchoux lenivě vyšetřoval zmizení černé perly. Tato krádež se stala malým společenským skandálem. Ministr vnitra Georges Clemenceau si přál, aby dal někdo žalobkyni najevo, že ji úřady berou vážně. Béchoux měl stručně řečeno dělat a říkat přesný opak toho, co si mysleli jeho nadřízení. Cokoliv mohlo pověst policie zlepšit – dokonce i pěkný článek v deníku *Le Figaro* umístěný mezi oslavami

narození dítěte vévodkyně de Roannais a jezdeckými úspěchy maršála d'Estrée.

Tahle Bovaroffová, dáma s perlou, byla panička, jež měla pocit, že by porušila pravidla slušné pařížské společnosti, kdyby na krku nenosila jednu z deseti nejkrásnějších perel na světě. Ve šperkovnici měla uloženou největší černou perlu, jaká kdy byla nalezena. Potíž spočívala v tom, že když svůj poklad při všech společenských událostech vystavovala na odiv, vábila kořist všechny zloděje. Po několika pokusech se ji jednomu z nich podařilo ulovit – pravděpodobně Lupinovi, který měl lukrativní příležitosti stále na mušce.

„To si nemyslím," pronesl Jim Barnett a zavířil koňakem v křišťálové skleničce.

Zesnulý manžel Bovaroffové vlastnil patent, jenž generoval velké zisky. Vdova byla přední pořadatelkou klevetivých dostaveníček, takže když perla zmizela, byl z toho na pláni Monceau hned národní poprask.

„Znáte princip nehořlavosti polymerů? Bovaroffové na něm vydělávají, stejně jako na všech produktech založených na bovarinu. Pokaždé, když otevřeme konzervu, skáčou jim centimy do kapes! Ach, jaké štěstí mají ty, které si vezmou génie!"

„Nezoufej, příteli. Jsem si jistý, že s trochou řasenky a v pěkných šatech máš ještě šanci."

Béchoux se ušklíbl. Přemýšlel, proč sem pořád chodí a nechává si ze sebe tropit žerty. Závan koňaku Grande Cuvée 1895 mu byl odpovědí.

„Upozorňuješ mě na to, protože nabízí odměnu?" nadhodil Barnett.

„Přemýšlel jsem o takové dohodě: představím vám tu dámu, vy jí najdete perlu, necháte si odměnu a já budu zase o krok blíže k medaili. Grenailleau z dopravní policie o patro níž dostal ocenění minulý měsíc, takže si myslím, že si malý odznáček zasloužím také."

„A já ti mám sloužit jako odrazový můstek k červené stužce."

Místo odpovědi Béchoux bezděky pronesl jednu z těch krásných pravd, které chrlil, aniž by si to uvědomoval.

„K nalezení perly té dámy je zapotřebí stejně zvrácené mysli, jako je ta, co ji ukradla."

Barnett poslal budoucího vyznamenaného, aby jim sehnal taxi, zatímco šel otevřít zadní dveře a vysvobodit doktora Kloucka, který jejich rozhovor se zvědavostí pozoroval.

„Mám dojem, že pan Béchoux má netušený věštecký dar – jako by mu některá slova vycházela přímo z podvědomí, aniž prošla přes rozum," poznamenal doktor.

„Ano, přesně takové je mám rád – nadané, ale hloupé."

Jakmile doktor odešel, vydal se Lupin předvést svůj talent před těmi, kteří mu vůbec nerozuměli. Cítil spřízněnost s velkými prokletými umělci. Byl králem loupeží a rok 1908 byl jeho modrým obdobím.

3

Jak získat perly bez otevření ústřic

Vila Bovaroffových v srdci pláně Monceau se pyšnila krásnou secesní fasádou s oblými okenními otvory, jež připomínaly obrovské listy ve zkamenělém háji.

Mramorová mozaika na podlaze ve vstupní hale vypadala jako spleť kořenů a zdi se zdály být porostlé stébly a obsypané chrousty. Barnett a Béchoux se připojili k davu ostatních detektivů, mezi nimiž stála i jedna věštkyně v turbanu. Jejich hostitelka byla kdysi vdaná za slavného hypnotizéra.

„Určitě ji naučil, jak zhypnotizovat velké průmyslníky," mínil Barnett při pohledu na ta pozlátka.

Dostali bílou kartičku se jménem majitelky a telefonním číslem. Byl to los do Bovaroffské loterie s názvem „Velké losování černé perly".

V jednom salonu o velikosti tenisového kurtu seděla v křesle dáma ve středních letech s rameny zakrytými šálem, jehož cípy byly zdobeny hedvábnými střapci. Po jejím boku stál rozpačitý mladý muž a snědá žena, která se představila jako sekretářka. Před nimi byly rozestavěné

židle jako na konferenci. U dveří stál sluha v empírové livreji.

Clarisse Sainte-Jeanne, sekretářka s obvázaným prstem, se jala líčit dramatickou situaci, zatímco její paní ji doprovázela tu utrápenými, tu pobouřenými výrazy. Byla okradena o svůj nejoblíbenější, nejdražší a nejznámější šperk, perlu Bovaroff, jejíž temný lesk rozzařoval bály, operní premiéry i dobročinné večírky. Nálezci byla slíbena odměna ve výši několika tisíc franků. Bylo to mnohem méně než její odhadovaná cena, jelikož se však perly nedaly přebrousit a tato byla jediná svého druhu, její tržní hodnota coby kradeného předmětu se rovnala prakticky nule. Sekretářka před nimi neskrývala, jak náročná je to záležitost: klenot nepochybně ukradl týž zloděj, který vyraboval výstavu maháródži z Kokapuru…

„Kolhápuru," opravil ji Lupin.

„Stalo se to před měsícem. Toho lupiče je třeba zastavit."

„Je to jako cholera!" prohlásila dáma s perlou hlasem plným rozhořčení.

Výše odměny se rovnala provozním výdajům ministerstva zemědělství před tím, než si jeho finance přivlastnilo ministerstvo války, nalezení perly by tudíž přišlo vhod i samotnému ministrovi.

Z té vyhlídky se rozbušilo srdce všem přítomným: policejním i nepolicejním detektivům, dobrodruhům všeho druhu s kriminální i nekriminální minulostí, oportunistům obou pohlaví včetně těch s křišťálovými koulemi a fantaskními vidinami.

Rada Bovaroffových upřesnila, že ke zmizení perly mohlo dojít výhradně na tomto místě, a to minulý pátek.

Od té doby rodina čekala na žádost o výkupné, ta však nepřicházela. Posluchači nabývali dojmu, že je jim vyprávěno o únosu dítěte. Perla se neobjevila u klenotníků na náměstí Vendôme ani nikde jinde. Bovaroffových se zmocňovalo zoufalství a paní domu to dávala ostentativně najevo. Hosté měli téměř chuť ji pod pozlaceným obložením utěšovat. Kdyby nechala uličkou kolovat svou kabelku od módní návrhářky, zajisté by ji naplnili bankovkami.

Následující hodinu věnovali prohlídce domu se zastávkami v každém pokoji, kde perla strávila nějaký čas. Věštkyně si nenechala ujít příležitost a sehrála divadlo na téma „Cítím zlověstné vibrace“, které předváděla od hlavního schodiště až po umývárny ve druhém patře. Také detektivové měli své metody: zkoumání pod lupou, hlasité úvahy, vyslýchání služebnictva… Nechyběl tu ani jeden Angličan ve skotském plášti s velkou briárovou dýmkou v ústech.

Zatímco ostatní prohledávali každý kout, Jim Barnett se raději věnoval uměleckým dílům, která tento malý palisandrový ráj s kovaným listovím obývala. Na galerii v prvním patře si všiml slavného autoportrétu z období romantismu, jenž byl důmyslně umístěn tak, abyste malířovu slavnou tvářičku viděli z chodby v přízemí, z celého schodiště i ze všech pater domu; dalo se zkrátka říct, že tu Delacroix bydlí s vámi. Barnett měl po chviličce jasno. Obraz byl dílem talentovaného umělce, možná dokonce génia. Nebyl si však jistý, zda se jedná o toho, koho mysleli.

Když kolem něj prošlo trio ve složení „sekretářka, rozpačitý mladík a rozhořčená vdova“, pošeptal paní domu pár slov. Znepokojeně si upravila šál a nervózně tleskla.

„Jdeme! Konec recepce. Všichni ven!“

Sekretářka její slova přeložila jako:

„Paní Bovaroffová vám děkuje za pozornost. S výsledky pátrání se mi prosím ozvěte na telefonní číslo napsané na kartičce, kterou jste dostali u vstupu.“

Pánové a dáma byli postrčeni k východu s výjimkou Barnetta, jehož se ujal majordom.

„Kdyby mě pán ráčil následovat, madam ho přijme.“

Pán ráčil, to byl ostatně jeho záměr.

Sluha ho uvedl do růžového salonku, jehož tapiserie ladily s předrevolučním nábytkem s prohnutými nohami. Paní domu seděla v pompadourské lenošce a v ruce měla prázdný pohárek. Ovíněným a zároveň autoritativním gestem ukázala na láhev ponořenou ve stříbrném vědru.

„Vím, že nejste tím, za koho se vydáváte,“ řekla, zatímco Jim Barnett naléval šampaňské Veuve Clicquot z roku 1870. To byl ročník drtivé porážky v bitvě u Sedanu, výjimečně vzácný, neboť sklizeň ztížil fakt, že Napoleon III. mobilizoval všechny bojeschopné muže, aby mu dopomohli k porážce v boji proti Bismarckovi.

„Neříkejte,“ odvětil návštěvník. „Opravdu?“

„Jim Barnett je smyšlené jméno.“

„Když myslíte.“

Edna Bovaroffová na něj namířila ukazováček ruky, která nedržela sklenici.

„Znám vaše postranní úmysly, můj milý.“

„Vážně?“

„Tuhle módu detektivních agentur k nám přinesli z Ameriky. Myslel jste si, že když budete předstírat, že

jste Američan, přilákáte víc naivků. Ale jmenujete se Jim Barnett, asi jako já jsem Rosamunda von Blitz!“

„Vám nic neunikne.“

„Umím číst v lidech, to je pro nebohou osamělou vdovu cenný dar.“

„Měla byste si otevřít agenturu.“

„Děkuji pěkně, to je práce pro zloděje.“

„To nerozporuji.“

„A taky pro lháře! Co jste mi to předtím vykládal za nesmysly?“

Jim Barnett si vybral křeslo a posadil se – nerad pil vestoje.

„Říkal jsem, že vám perlu nikdo neukradl a že ji pořád máte.“

„Což je velká drzost.“

„Ale jak účinná! Sedím tu s vámi, zatímco mí konkurenti skončili na ulici.“

Vdova si přihladila cípy hedvábného šálu.

„Tak mi povězte tu svou pohádku. Jsem zvědavá, jak tu konspiraci odůvodníte.“

„Inu, tak, že vyvrátím ty vaše, drahá paní. Žila jednou jedna královna z pařížské smetánky, jež milovala svou proslulou černou perlu a tuze ráda ji dávala všem na odiv. Byl to symbol jejího úspěchu, odměna za její oběti. Mimochodem, znám jednoho lékaře, který se na takovéto chování specializuje, a ten by vám to velmi dobře vysvětlil,“ podotkl Lupin.

„Avšak vzhledem k tomu, jak často se svým klenotem pyšnila, popadly dámu obavy, že by jí jej někdo mohl ukrást. Několik pokusů již bylo jen těsně zmařeno. Jak zabránit

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Případy Arsena Lupina 1: Návrat detektiva**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.